

STATEČNÁ TULÁCKÁ POHÁDKA

„Angusi, vstávej, už zase jsi zaspal!“ A opravdu – tak jako včera, tak jako předevečirem, tak jako už tolikrát předtím. Z večerního chození přes lávku je malý Angus pozdě v noci tak unavený, že ráno ho ani sluneční paprsky, ani pastýřská trubka nedokážou probudit ze sladkého snění...

„No tak, Angusi, probud' se, už je ráno a zmeškáš snídani na pastvě!“ Jedině věrný kamarád Bundáš si dokáže s Angusovým spánkem poradit. Přece ho nenechá bez snídane! A Bundáš žduchne spícího Anguse čumákem do kudrnatého kožíšku. To zabere vždy!

Že vy nevíte, kdo ti Angus a Bundáš jsou? Tak pěkně poslouchejte. Dozvíte se, kterak malý beránek Angus pomohl pasteveckému psu Bundášovi přemoci strašlivého čtyřrohého čerta. Pohádka začíná...

Den co den, od časného jara do zimy, svolával brzy z rána obecní pasáček Josef své ovečky na potulku za pastvou veselou písničkou:

Ovečko malá – vstávej,
sluníčku ráno mávej,
protáhni nožky svoje,
ať brzy už ve stoje,
odpluje tvůj noční sen,
přivítej krásný nový den.

Po písničce ovečkám ještě zahrál na svou pastýřskou trubku melodii, kterou už ony dobře znaly, a postupně vybíhaly z vrat. Vesele se přidávaly ke svému pasáčkovi a tolik se těšily na toulání v milovaném kraji. Ale Josefovy ovečky nebyly jen tak ledajaké obyčejné ovečky, byly to ovečky uspávací!

„Josefe,“ bečela každý večer jedna ovečka přes druhou, „budeme dnes zase uspávat děti?“ „Ale to víte, že ano!“ odpověděl Josef. „Určitě i dnes bude nějaká maminka potřebovat uspat své neposedné děťátko pohádkou o počítání oveček.“

„Josefe, povídej nám ji!“ žadonily ovečky, ač ji znaly snad už nazpaměť. Ale protože v téhle pohádce hrály hlavní roli, chtěly ji slyšet vždy zas a znova.

„Dobrá, tedy poslouchejte,“ začal Josef každý večer vyprávět. „Pasáček hnal své ovečky z každodenní potulky domů a přes jejich cestu vedl potůček. Lávka přes potůček byla ale tak úzká, že ovečky musely přecházet po úzké lávce na druhou stranu jen jedna po druhé. Jinak by se totiž na lávku nevešly. Pasáček své ovečky při přecházení vždy počítal: jedna ovečka, druhá ovečka, třetí ovečka, čtvrtá ovečka...“ V tenhle moment začaly vždy Josefovy ovečky vyskakovat radostí do výšky a rozcinkaly všechny své zvonečky. „Po chvíli počítání oveček se i ten největší neposeda unaví a usne,“ pokračuje pasáček. „A vy,“ otočí se na své ovečky, „můžete pak jít také už konečně spinkat.“

„Ano, to je pohádka o nás!“ radovaly se ovečky a každý večer se po pastvě seběhly kolem svého pasáčka. Josef si večer co večer po celodenním toulání se úrodným a štědrým krajem, přehodil přes ramena teplý plášť proti chladu, odložil si hůl, z mošny vytáhl chléb a sýr k večeři a takto společně čekali. Dlouhou chvíli čekání si krátili Josefovým vyprávěním. Kolik on znal jenom příběhů a historek ze svých cest! A protože Josefovy ovečky byly kouzelné uspávací ovečky z pohádky, jen ony mohly z velké dálky zaslechnout vyprávět pohádky unavenou maminku malého chlapečka nebo holčičky, kteří ne a ne usnout... Vskutku bylo to tak - když nějaká maminka začne vyprávět pohádku o počítání oveček přecházejících přes lávku, Josefovy ovečky se jak mávnutím kouzelného proutku objeví ve snech a představách malého nespavce a přecházejí jedna po druhé přes lávku tak dlouho, dokud maličký při jejich počítání neusne.

„To známe!“ vyštěkne Josefův pastevecký pes. „Po takovém nočním běhání po lávce nejste pak ráno k probuzení,“ a dobrácky mrkne na malého beránka Anguse. Ten vděčně přikyvuje: „Bundáši, ještě že tě mám!“ a obdivně vzhledne k velkému bílému huňatému psu, který pasáčkovi pomáhá při jejich cestách hlídat a chránit stádo před každým nebezpečím. Tedy skoro každým. Na jednu čertovskou návštěvu ani zkušený pastevecký pes Bundáš tuhle nestačil.

To bylo tak... Toho podzimního rána malý beránek Angus opět zaspal. Předěšlý den spásal totiž na louce i lahodné květy heřmánku, po kterých pak v noci spal jako dudek a zdály se mu ty nejhezčí pohádkové sny. A to pak jeden není k probuzení! To by nebylo samo o sobě nic výjimečného, ale tentokrát zaspal doopravdy! Kamarád Bundáš ho nevzbudil.

„Kde se ten pes jenom toulá!“ zlobil se zprvu Josef. „To se ještě nestalo, aby ráno nebyl u svých oveček.“

„Josefe, podívej se do ovčína, nezatoulal se tam?“ napadlo ovečky. Josef prošel celý chlév pro ustájení ovcí, ale Bundáše nenašel.

„Josefe, nezůstal na cestě za vesnicí?“ přemýšlely ovečky dál. Josef seběhl ze spásané louky zpět na cestu, ale svého psa nezahlédl.

„Josefe, nevrátil se k tobě do pastoušky?“ radily ovečky a pasáček se rozběhl podívat k sobě domů, ale ani tam Bundáš nebyl.

„Muselo se stát něco hrozného, protože jinak by se můj věrný přítel určitě už objevil,“ dělал si pasáček Josef už vážné starosti a kvůli nim si ani nevšiml, že mu ve stádu chybí i ten nejmenší beránek.

Toho podzimního rána se beránek Angus vyspal dosyta. Jako už dlouho ne.

„Béé, to je dnes krásné ráno, takhle jsem se nevyspal už dlouho,“ převaloval se slastně a přímo se koupal v teplých slunečních paprscích. „Jéminkote, kde je Bundáš? Že já nestihl odejít s Josefem na pastvu!“ vyděsil se beránek a vystřelil ven jako blesk. Vyběhl z hospodářových vrat, proběhl vesnicí a upaluje po polní cestou směrem k louce, kde se v tyto dny toulá a pase se svým stádem na šťavnaté travičce. Beránek letí jako střela, když tu najednou vidí krčit se cosi vedle cesty v křoví. Ale vždyť je to jeho vyděšený psí kamarád Bundáš!

„Bée, Bundáši, co se ti stalo?“ vyhrkne beránek a zprudka zastaví těsně před klepajícím se psem. Jeho bílý huňatý kožich se zprudka zdvíhá a zase klesá – to jak Bundáš zhluboka dýchá.

„Tak povídej už, jsi zraněný? Tváříš se hrozně vylekaně!“ naléhá beránek na velkého psa, který se jen třese a vykulenýma očima zírá do lesa.

„Tam jsem ho viděl! Přímou tamhle v houští, za velikým smrkem!“ vypraví ze sebe konečně Bundáš a tlapkou ukazuje na kraj lesa. „Je opravdový, má čtyři rohy a strakatý kabát,“ vyštěkne jindy statečný pastevecký pes.

„Ale kdo tam je, kdo se tam schovává?“ nerozumí beránek, ale také se začíná trochu bát.

„Čert z Josefova vyprávění přece! Přišel si pro mě! Je ohromný, dva rohy mu trčí nahoru, dva dolů, má dlouhý ocas, černé uši a kopyta a strakatý dlouhý kabát,“ vypraví ze sebe konečně Bundáš a přitiskne se k beránkovi.

V Angusovi je malá dušička – pokud se takhle bojí statečný pastevecký pes, co potom bude se mnou, s malým slabým beránkem? Tu si však Angus všimne, že Bundáš je zraněný na tlapce! „Bundáši, ty jsi zraněný! Můžeš chodit? Musíme ti ránu vyčistit.“ Ale pes je vylekaný a jeho huňatý kožíšek se klepe strachy:

„Ne ne, nikam nepůjdu, čert by mě chtěl určitě chytit!“ Pohled na nešťastného psího kamaráda beránka dojímá, ale zároveň cítí, že mu musí pomoci! Vždyť tolikrát Bundáš riskoval, že přijde pozdě do služby na pastvu, a přesto ho ráno běžel vzbudit, když zaspal. Vždyť jinak by byl Angus celý den o hladu!

„Bundáši, když čerta zaženu, přestaneš se bát?“ vyptává se Angus. „A půjdeš pak se mnou ošetřit tlapku k Josefovi?“ Pes na beránka vykulí oči:

„Angusi, nikam nechod, čert si tě odnese a já tu zůstanu sám!“

Beránek vidí, že se psem nic nepořídí, a musí si poradit sám. Pomalu, pomalinku se vydává směrem k lesu, kde svítí v houští dvě černé oči. Angus zrychleně dýchá, ale statečně se blíží k houštině. Ted'! Ted' se tam něco pohnulo a hrne se to ven! Beránek se oklepe a jde dál. Musí přece čerta zahnat a pomoci ošetřit psímu kamarádovi zraněnou tlapku. A už je to tady! Keře se rozevrou a velké strakaté stvoření se čtyřma rohama se žene přímo na beránka. Angus se zastaví a je rozhodnut neuhnout tomu čertovi ani o krok. Tu se ta obluda zastaví, upře své černé oči na Anguse a promluví:

„To snad není možné! Jak jsi vyrostl! Angusi, jsi to ty, vid'?“ promluví čtyřrohý. „Ty mě nepoznáváš? Vždyť to jsem já – strýček Jakub! Přišel jsem za tebou a ostatními na návštěvu. Putuji za vámi až z dalekého jihu.“

Angus vytřeští oči. Ale vždyť to je opravdu strýček Jakub! Tak dlouho ho neviděl! „Jakube, jsi to opravdu ty?“ začne se malý beránek překvapením smát na celé kolo. „Strýčku Jakube, ty jsi dodržel svůj slib, že nás přijdeš navštívit! Já mám takovou radost. A ostatní ve stádu budou mít určitě také!“

A beránek se běží přivítat s velikou strakatou ovčí, která má opravdu čtyři rohy, ale je to kamarád, kterého poznal o minulých prázdninách při potulkách za pastvou ve vzdálené zemi.

„Bundáši, není to čert! Je to také ovečka, je to strýček Jakub! On jenom trochu strašidelně vypadá, ale jinak je moc hodný!“ A beránek povzbuzuje svého psího kamaráda, aby vstal a šel se s Jakubem přivítat.

„Angusi, jsi si opravdu jistý, že to není čert?“ osměluje se Bundáš a pomalu vstává. Tlapka trochu bolí, a tak se jen pomalu blíží k velké strakaté ovci. Opravdu, je to ovečka! Sice špinavá po dlouhé cestě, ale ovce to je. Žádný čert!

„Beránku, kamaráde, ty jsi byl tak statečný! A nenechal jsi mě tady samotného. Moc ti děkuji!“ A velký pastevecký pes láskyplně žduchne malého kudrnatého beránka do kožíšku. Oba se začnou smát na celé kolo. A když všechno vyličí ještě Jakubovi, chechtají se všichni tři tak, že se za bříška popadají.

„Ale teď musíme za Josefem! Všechno mu vyličit a hlavně ohlásit se, že jsme v pořádku!“ ujímá se Bundáš opět role toho, kdo na všechno dohlíží a stará se o bezpečí stáda.

„Ano, poběžme na pastvu za ostatními!“

Toho odpoledne si mají všichni co povídat a radovat se z návštěvy strýčka Jakuba z daleké země. Josef ošetří Bundášovi tlapku a všichni se i s Jakubem až do večera spokojeně toulají po lukách, pastvinách i lese. Poté, tak jako každý večer, celé stádo obklopí svého pasáčka, který si, tak jako každý večer, přehodí přes ramena teplý plášť proti chladu, odloží hůl, z mošny vytáhne chléb a sýr k večeři a takto čekají až bude nějaká maminka anebo tatínek potřebovat opět uspat své neposedné děťátko pohádkou o počítání oveček.“

Od té doby už malý beránek ráno nikdy nezaspal. Vždyť málem přemohl čtyřrohého čerta! A tak si poradil i s ranním vstáváním. Chutných heřmánkových kvítků spásal už jen několik na chuť a na ráno si zkrátka nařídil budík! Vždy na dobu o jednu minutu dříve než procházel ranní vesnicí za potulkou pasáček Josef se svou písničkou:

Ovečko malá – vstávej,
sluníčku ráno mávej,
protáhni nožky svoje,
ať brzy už ve stoje,
odpluje tvůj noční sen,
přivítej krásný nový den.

A pastevecký pes Bundáš? Ten od té doby už nikdy ráno nemusel budit malého beránka a přijít tak pozdě na pastvu. Na louku utíkal vždy dvakrát tak rychle – vždyť ho tam čekal jeho staronový kamarád! Jestlipak víte kdo? Ano, strakatý čtyřrohý beran Jakub, který s pasáčkem Josefem a uspávacími ovečkami zůstal už navždy. A bylo jim krásně - však toulání s kamarády je to nejhezčí!